

ΕΤΟΣ 55ον

21 Ὀκτωβρίου 2007

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 42 (2838)

Η ΠΙΣΤΗ ΘΕΜΕΛΙΟ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

Στή σημερινή αποστολική περικοπή ὁ διδάσκαλος τῆς οἰκουμένης ἔχει μιὰ δύσκολη φράση, ἀλλὰ μέ πολύ οὐσιαστικό καί βαθύτατο περιεχόμενο. Λέει πρὸς τοὺς Γαλιάτας: «Ὁ δὲ νῦν ζῶ ἐν σαρκί, ἐν πίστει ζῶ» (Γαλ. 2, 20). Αὐτὴ τῆ ζωῆ, λέει ὁ ἀπ. Παῦλος, πού ζῶ μέσα στό σῶμα μου τώρα, τῆ ζωῆ μέ τῆ δύναμη τῆς πίστεως, τῆς πίστεως στόν Ἰησοῦ Χριστό, τόν Υἱό τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος μ' ἔχει ἀγαπήσει καί παρέδωκε τόν ἑαυτόν του στόν σταυρικό θάνατο γιά τῆ σωτηρία μου. Ἐδῶ ὁ ἀπόστολος χρησιμοποιεῖ τῆ φράση «ζῶ ἐν σαρκί» γιά νά δηλώσει καί νά χαρακτηρίσει τῆ ζωῆ πού βιώνει καί κάνει ὁ κάθε ἄνθρωπος στόν κόσμο αὐτό τῆ φυσική ζωῆ. Ἀλλὰ τό σπουδαῖο εἶναι ὅτι τήν «ἐν σαρκί» φυσική ζωῆ του ὁ θεῖος Παῦλος τήν ζεῖ «ἐν πίστει». Δέν ζεῖ, δηλαδή, μέ τίς ἀπαιτήσεις τῆς σαρκός, ἀλλὰ σύμφωνα μέ τίς ἐπιταγές τῆς πίστεως. Ζεῖ ὡς ἄνθρωπος, ὡς σάρκα φέρων, ἀλλὰ ἡ πίστη στόν Χριστό εἶναι ἐκείνη πού διαφεντεύει καί ρυθμίζει τήν ὄλη βιοτή του σέ τούτη τῆ γῆ. Ζεῖ μέν «ἐν σαρκί», ὄχι ὅμως σαρκική ἀλλὰ πνευματική κατά Χριστό ζωῆ. Καί ὅμως ζοῦσε ὁ ἀπ. Παῦλος «ἐν σαρκί», δέν ζοῦσε κατά τῆ σάρκα. Ἡ πίστη εἶναι τό νέο στοιχεῖο στήν «ἐν σαρκί ζωῆ». Ἔτσι, ζωῆ τοῦ ἀνθρώπου καί πίστη εἶναι ἀλληλοεξαρτώμενα, γιατί ἡ πίστη δέν εἶναι ἀπλῶς θεωρία. Συνάπτεται μέ τόν βίο τοῦ ἀνθρώπου καί εἶναι ἐνεργός καί πρακτική. Γι' αὐτό καί ἀναπόσπαστο στοιχεῖο τῆς πίστεως εἶναι τά ἔργα.

Ἦ ἀλλο «ἐν σαρκί» καί ἀλλο σαρκικό φρόνημα

Σύμφωνα μέ τήν ὀρθόδοξη χριστιανική διδασκαλία ὁ ἄνθρωπος εἶναι διφυής. Πλάστηκε ἀπό τόν Θεό ὡς δισύνθετο ὄν ἐκ ψυχῆς καί σώματος. Καί ἡ μέν ψυχή εἶναι ἄυλος, πνευματική, τό δέ σῶμα εἶναι ὑλικό. Γι' αὐτό καί ἀποτελεῖ τό κέντρο καί τήν κορωνίδα τῆς θεῖας Δημιουργίας.

Τό βιβλίο τῆς Γενέσεως τό λέει σαφέστατα: «Καί ἐπλάσεν ὁ Θεός τόν ἄνθρω-

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Γαλ. β' 16-20)

Σωτηρία ἐν Χριστῷ

Ἀδελφοί, εἰδότες ὅτι οὐ δικαιοῦται ἄνθρωπος ἐξ ἔργων νόμου ἐὰν μὴ διὰ πίστεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡμεῖς εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν ἐπιστεύσαμεν, ἵνα δικαιωθῶμεν ἐκ πίστεως Χριστοῦ καὶ οὐκ ἐξ ἔργων νόμου, διότι οὐ δικαιωθήσεται ἐξ ἔργων νόμου πᾶσα σὰρξ. Εἰ δὲ ζητοῦντες δικαιωθῆναι ἐν Χριστῷ εὐρέθημεν καὶ αὐτοὶ ἁμαρτωλοὶ, ἄρα Χριστὸς ἁμαρτίας διάκονος; Μὴ γένοιτο. Εἰ γὰρ ἂ κατέλυσα ταῦτα πάλιν οἰκοδομῶ, παραβάτην ἑμαυτὸν συνίστημι. Ἐγὼ γὰρ διὰ νόμου νόμῳ ἀπέθανον, ἵνα Θεῷ ζήσω. Χριστῷ συνεσταύρωμαι· ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός· ὁ δὲ νῦν ζῶ ἐν σαρκί, ἐν πίστει ζῶ τῆ τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀγαπήσαντός με καὶ παραδόντος ἑαυτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ.

πον κοῦν ἀπὸ τῆς γῆς (ὕλικόν στοιχείον) καὶ ἐνεφύσησεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοήν ζωῆς (πνευματικόν στοιχείον) καὶ ἐγένετο ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν» (Γεν. 2,1). Ὁ ἰ. Χρυσόστομος μάλιστα ὑπογραμμίζει τὸν ἄρρηκτο αὐτὸ σύνδεσμο τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς προφυλάσσοντάς μας ἀπὸ τὸν κίνδυνο ἑνὸς εἴδους ἀγγελισμοῦ. Ψυχὴ καὶ σῶμα συνιστοῦν τὴν ἀνθρώπινη ὑπαρξη, ἔργο τῶν χειρῶν τοῦ Θεοῦ, τῆς πανσοφίας, παντοδυναμίας καὶ ἀγάπης Του.

Ἡ ὕλική φύση τοῦ ἀνθρώπου διατυπώνεται ἄλλοτε μὲ τὴ λέξη «σῶμα» καὶ ἄλλοτε μὲ τὴ λέξη «σὰρξ». Καὶ ἡ λέξη «σὰρξ» σημαίνει ὀρισμένες φορές ἀπλῶς τὸ σῶμα, ἄλλες φορές ὅμως ἔχει καὶ τὴν ἔννοια τῆς ζωῆς κατὰ τίς ἁμαρτωλές ἐπιθυμίες τῆς σαρκός. Εἶναι τὸ «φρόνημα τῆς σαρκός», ὅπως τὸ ἀποκαλεῖ ὁ ἀπ. Παῦλος, τὸ ἦθος πού ἀντιστρατεύεται τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἀσφαλῶς καὶ δὲν εἶναι κακὸ νὰ ικανοποιεῖ ὁ ἄνθρωπος τίς λεγόμενες ἀδιάβλητες ὕλικές ἀνάγκες, ὅπως εἶναι ἡ διατροφή, ἡ ἔνδυση, ἡ κατοικία, τὰ βιοτικά δηλαδὴ τοῦ κάθε ἀνθρώπου. Κακὸ εἶναι ἡ διαστρέβλωση τῶν ἀγαθῶν καὶ δωρεῶν τοῦ Θεοῦ, ἡ διάπραξη τῆς ἁμαρτίας, τὸ φρόνημα τῆς σαρκός καὶ ἡ ἀλλοζονεῖα τοῦ βίου. Ὅπως λέγει ὁ ἰ. Χρυσόστομος «πάντων ἀπόηυσον, μόνον ἁμαρτίας ἀπόστηθι».

Καθοδήγηση ἀπὸ τοὺς πρῶτους χριστιανούς

Ἐνα ὑπέροχο ἀπολογητικὸ κείμενο τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας τοῦ 2ου αἰώνα, ἡ περίφημος «πρὸς Διόγνητον Ἐπιστολή», μᾶς φέρνει ἐνώπιόν μας τὸ παράδειγμα τῶν πρῶτων χριστιανῶν. Καὶ ἐκεῖνοι ζοῦσαν «ἐν σαρκί», ὄχι ὅμως «κατὰ σάρκα». Οἱ χριστιανοὶ τὴν ἴδια σὰρκα καὶ φύση εἶχαν, τίς ἴδιες βιοτικές ἀνάγκες, ἀλλ' ὅμως δὲν συμπεριφέρονταν μὲ σαρκικὸ φρόνημα. Ἴδου ἕνα μικρὸ ἀπόσπασμα τῆς σπουδαιότατης αὐτῆς Ἐπιστολῆς:

«Οἱ Χριστιανοὶ –γράφει– δὲν διαφέρουν ἀπὸ τοὺς ἄλλοιους ἀνθρώπους οὔτε στὴ γλώσσα οὔτε στὰ ἔθιμα οὔτε κατοικοῦν σὲ ἰδιαίτερες πόλεις... ἀλλὰ διαμέ-

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, γνωρίζομεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος δέν δικαιώνεται ἀπό τὰ ἔργα τοῦ νόμου ἀλλά διὰ τῆς πίστεως εἰς τόν Ἰησοῦν Χριστόν, ἐπιστέψαμε καί ἡμεῖς εἰς τόν Χριστόν Ἰησοῦν, διὰ νά δικαιωθοῦμε διὰ τῆς πίστεως εἰς τόν Χριστόν καί ὄχι ἀπό τὰ ἔργα τοῦ νόμου, διότι ἀπό τὰ ἔργα τοῦ νόμου κανεῖς ἄνθρωπος δέν θά δικαιωθῆ. Ἄλλ' ἐάν ἡμεῖς πού ἐζητήσαμε νά δικαιωθοῦμε διὰ τοῦ Χριστοῦ, εὐρεθῆκαμε καί ἡμεῖς ἁμαρτωλοί, ἄραγε ὁ Χριστός ἐξυπηρετεῖ τήν ἁμαρτίαν; Μή γένοιτο! Ἐάν ὁμως οἰκοδομῶ πάλιν, ἐκεῖνα πού ἐγκρέμισα, ἀποδεικνύω τόν ἑαυτόν μου παραβάτην. Διότι ἐγώ διὰ τοῦ νόμου ἐπέθανα ὡς πρὸς τόν νόμον, διὰ νά ζῆσω ὡς πρὸς τόν Θεόν. Ἔχω σταυρωθῆ μαζί μέ τόν Χριστόν. Δέν ζῶ πλέον ἐγώ, ἀλλά ζῆ μέσα μου ὁ Χριστός· τήν ζωὴν τὴν ὁποία τώρα ζῶ εἰς τό σῶμα, τήν ζῶ μέ πίστιν εἰς τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος μέ ἀγάπησε καί παρέδωκε τόν ἑαυτόν του πρὸς χάριν μου.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Αἰλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

νουν καί σέ ἐλληνικές καί σέ βάρβαρες πόλεις, ἀκολουθοῦν τὰ ἐγχώρια ἔθιμα καί ὡς πρὸς τό ἔνδυμα καί τήν τροφή... ἔρχονται σέ γάμο, ὅπως ὄλοι, τεκνογονοῦν, ἀλλήλ' δέν πετοῦν στούς δρόμους τὰ παιδιά τους. "Ἐν σαρκί τυγχάνουσιν, ἀλλή' οὐ κατὰ σάρκα ζῶσιν. Ἐπί γῆς διατρίβουσιν, ἀλλή' ἐν οὐρανῷ πολιτεύονται"».

Ἄρχιμ. Χ. Π.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

ΠΡΟΣΕΥΧΗΤΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ, ἐπιμέλεια Πρωτοπρ. Ἡλία Μαρκαντώνη καί Εὐαγγ. Γ. Καρακοβούνη, σχῆμα 12X17 ἑκατ., σσ. 368.

Μέ σκοπό νά προσφέρει στούς πιστούς «τόν πιό ἀσφαλῆ ὁδηγό στή λειτουργική καί τήν ἰδιωτική προσευχή τῶν χριστιανῶν στίς καθημερινές πρὸς τόν Κύριο ἐντεύξεις τους», ἡ Ἀποστολική Διακονία ἐξέδωσε τό «Προσευχητάριον» αὐτό. Τό περιεχόμενό του ἀπαρτίζεται ἀπό 4 μέρη: Τό «Ἀνθολόγιο προσευχῶν», τίς «Ἱερές Ἀκολουθίες», τοὺς «Παρακλητικούς καί Ἱκετηρίους Κανόνες» καί τό «Πληροφοριακό παράρτημα» (μνηολόγιο, πασχάλια, νηστεῖες). Σέ δίχρωμη ἐκτύπωση, μέ χρυσόδετη βιβλιοδεσία.

21 Ὀκτωβρίου 2007: ΚΥΡΙΑΚΗ Σ' ΛΟΥΚΑ

Ἰλαρίωνος († 371), Χριστοδούλου τοῦ ἐν Πάτμῳ, ὁσίω.

Ἦχος: δ' – Ἐωθινόν: Γ' – Ἀπόστολος: Γαλ. β' 16-20 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. π' 27-39.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 28 Ὀκτωβρίου, Τῆς Ἁγίας Σκέπης.

Ἀπόστολος: Ἐβρ. θ' 1-7 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. π' 41-56.

Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ: ΦΟΒΟΣ ΚΑΙ ΠΙΣΤΗ

Ὁ Χριστός μέσα στά Εὐαγγέλια συναντᾷ διαρκῶς ἀνθρώπους ἄλλοτε ἔτοιμους νά Τόν δεχτοῦν στήν καρδιά τους, κι ἄλλοτε ἀνέτοιμους. Ἄνμεσα στούς δεύτερους ἐντύπωση μᾶς κάνουν οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς τῶν Γαδάρων: εἶδαν μιᾶ θαυμαστή πράξη Του –τή θεραπεία τοῦ δαιμονισμένου συμπατριώτη τους– καί Τόν ἔδιωξαν ἀπό τόν τόπο τους γιατί «τούς ἔπιασε μέγας φόβος» (Λουκ. 8,37)! Ὁ εὐαγγελιστής Λουκάς, στήν ἀμέσως ἐπόμενη περικοπῆ τοῦ Εὐαγγελίου του (8, 40-56), διηγῆται τή συνάντηση τοῦ Ἰησοῦ μέ τήν αἰμορροούσα καί τόν Ἰάειρο. Ἦταν καί οἱ δύο φοβισμένοι, ὅπως οἱ Γαδαρνοί. Στήν πρώτη ὁ Χριστός λέει: «Θάρρος, κόρη μου, ἡ πίστη σου σέ ἔσωσε». Στόν δεύτερο λέει: «Μή φοβᾶσαι, μόνο πίστευε».

Ὁ φόβος μοιάζει νά εἶναι ἡ ἀναπόδραστη συνθήκη τῆς συνάντησής μας μέ τόν Κύριο – τρόμο καί δέος αισθανόμαστε μπροστά στόν ἀπόλυτο Θεό. Ἄν ὅμως ὑπάρχει κάτι πού μπορεῖ νά μᾶς κάνει νά ξεπεράσουμε τόν φόβο καί νά δεχτοῦμε ἐντός μας τόν Σωτήρα, τότε αὐτό εἶναι ὅ,τι ὁ Ἰδιος τονίζει: ἡ πίστη. Καί πίστη δέν σημαίνει τίποτα ἄλλο ἀπό τήν τήρηση τῶν ἐντολῶν Του – «ἐάν ἀγαπᾶτε μέ, τās ἐντολās τās ἐμᾶς τηρήσατε» (Ἰωάν. 14, 15). Ὁ Κύριος ἔρχεται – μᾶς τό ὑποσχέθηκε. Ἡ ἐσωτερική ἐτοιμασία εἶναι τό δικό μας ἔργο ἀπέναντι στόν ἐρχομό Του.

Ἀκοῦστε στόν Ραδιοφωνικό Σταθμό τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, «Ὁρθόδοξα Ἀποστολικά Μηνύματα», μέ τόν Ἀρχιμανδρίτη Γεώργιο Μπίζα, Ἰεροκήρυκα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας, κάθε Σάββατο στίς 20.30

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὁμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα καί ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στόν Ἱ. Προσκυνηματικό Ναό Ἁγίας Βαρβάρας στόν ὁμώνυμο Δῆμο Ἀττικῆς. Προηγεῖται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καί ὁμιλεῖ ἕνας ἀπό τούς Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίαιωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

Οἱ «**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ**» τῶν φοιτητῶν τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκτοτροφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας στό Διαδίκτυο: www.apostoliki-diakonia.gr/gr_main/profile/oikotrofeion.htm